

Scarlet

Book twee

Scarlet

The Lunar Chronicles

Marissa Meyer

Blossom
BOOKS

*Voor mama en papa,
mijn grootste supporters*

#Scarlet

NUR 285/X011701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIII Marissa Meyer

Originally published by Feiwel & Friends

Oorspronkelijke titel: *Scarlet. Book two of the Lunar Chronicles*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Feiwel & Friends

Foto omslag: Klaudia Jakubowska

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

BOEK

[hen

*Ze wist niet dat de wolf
een kwaadaardig dier was,
en was niet bang voor hem.*

[ben

Scarlet stuurde het luchtschip langzaam omlaag, in de richting van de steeg achter de Rieux Taveerne, toen het portable scherm dat op de passagiersstoel lag opeens een *ping!* liet horen, meteen gevolgd door een computerstem: ‘Comm ontvangen voor mejuffrouw Scarlet Benoit, afkomstig van de afdeling Vermiste Personen van de politie in Toulouse.’

Haar hart sloeg een slag over en ze wist nog net op tijd uit te wijken, zodat de stuurboordzijde van het schip niet langs de stenen muur schraapte, maar ze liet de remmen al los voor ze goed en wel tot stilstand was gekomen. Scarlet schakelde de motor uit en pakte meteen de portable op die ze eerder nog achteloos naast zich had neergegooid. De zwakke blauwe gloed van het scherm reflecteerde in het bedieningspaneel van de cockpit.

Ze hadden iets ontdekt.

De politie van Toulouse moest iets te weten zijn gekomen.

‘Accepteren!’ riep ze en ze kneep haar handheld bijna fijn tussen haar vingers.

Ze had een videogesprek verwacht met de rechercheur die de zaak van haar oma’s verdwijning toegewezen had gekregen, maar ze ontving slechts een eenvoudig tekstbericht.

28 aug 126 T3

MBT: zaak ID #AIG00155819, ingediend op 11 aug 126 T3
Dit bericht is bestemd voor SCARLET BENOIT te Rieux, Frankrijk, EF, om haar te informeren dat vanaf 15:42 op 28 aug 126 de zaak van de verdwijning van MICHELLE BENOIT uit Rieux, Frankrijk, EF, is afgerond wegens gebrek aan voldoende bewijs voor geweldpleging of een andere misdaad. Veronderstelling: vermiste persoon is uit vrije wil vertrokken en/of heeft zelfmoord gepleegd.

De zaak is gesloten.

We danken u voor uw vertrouwen in onze rekerchedienst.

De comm werd gevolgd door een videoadvertentie van de politie, waarin alle piloten van bezorgingsschepen eraan werden herinnerd veilig te vliegen en hun gordels om te houden zolang de motor draaide.

Scarlet staaarde naar het kleine scherm tot de woorden veranderden in een zwart-witte vlek en de grond onder haar schip leek te verdwijnen. De plastic achterkant van het scherm kraakte in haar stevige greep.

‘Stelletje idioten,’ siste ze in de lege ruimte.

De woorden DE ZAAK IS GESLOTEN lachten haar uit vanaf het scherm.

Ze gromde van frustratie en sloeg haar draagbare scherm hard tegen het bedieningspaneel van het schip, in de hoop het ding te reduceren tot stukjes plastic en metaal en draadjes. Na drie stevige klappen reageerde het slechts door even kort te flitsen, alsof het licht geïrriteerd was. ‘Stelletje idiöten!’ Dit keer gooide ze haar portable op de vloer voor de passagiersstoel waarna ze zich tegen de rugleuning van haar stoel liet zakken. Ze kamde met haar vingers door haar krullende haar.

Haar gordel sneed in haar borst en leek haar te willen wurgen. Ze klikte de gesp los, schopte tegelijkertijd haar deur open, en viel bijna de schaduwen van de steeg in. De geur van vet en whisky uit de herberg

sloeg haar op de keel. Ze slikte een paar keer en probeerde haar kwaadheid van zich af te schudden door logisch te redeneren.

Ze zou naar het politiebureau gaan. Het was nu te laat, maar dan meteen morgen. Morgenvroeg. Ze zou kalm en rationeel blijven en ze uitleggen waarom hun veronderstelling niet juist was. Ze zou ervoor zorgen dat ze de zaak heropenden.

Scarlet bewoog haar pols langs de scanner naast het luik van het schip en trok het vervolgens harder omhoog dan het hydraulische systeem toestond.

Ze zou tegen de rechercheur zeggen dat hij moest doorgaan met de zoektocht. Ze zou hem dwingen te luisteren. Hem laten inzien dat haar oma niet uit vrije wil was vertrokken en zich al helemaal niet zelf van het leven had beroofd.

Een stuk of zes plastic kratten gevuld met groenten uit de tuin waren in de laadruimte van het schip gepropt, maar Scarlet zag ze nauwelijks staan. In gedachten stippelde ze het gesprek uit dat ze zou voeren in Toulouse. Ze zou al haar overtuigingskracht in de strijd gooien, alle logische argumenten die ze maar kon bedenken.

Er was iets gebeurd met haar grootmoeder. Er was iets mis en als de politie de zoektocht niet voortzette, zou Scarlet ze voor de rechter slepen en ervoor zorgen dat elke rottige rechercheur zijn penning moest inleveren en nooit meer aan de bak zou komen en...

Ze pakte twee glanzend rode tomaten uit een krat, in elke hand een. Daarna draaide ze zich om en bekogelde de stenen muur achter haar. De tomaten spatten uiteen en het sap en de zaadjes dropen over de stapel afval die klaarlag om gecompacteerd te worden.

Het voelde heerlijk. Scarlet pakte er nog een en stelde zich voor hoe de rechercheur twijfelde terwijl ze hem probeerde uit te leggen dat het niets voor haar oma was om zomaar weg te gaan. Ze zag het helemaal voor zich: tomaten die uiteenspatten midden in zijn zelfingenomen gezicht en...

Net toen ze tomaat nummer vier tot pulp smeeft, zwaaide er een deur

open. Scarlet stond als bevroren, haar hand al in de lucht voor tomaat nummer vijf, terwijl de eigenaar van de herberg nonchalant tegen de deurpost leunde. Gilles' smalle gezicht glom terwijl hij de plakkerige oranje smurrie bekeek die Scarlet zojuist had veroorzaakt op de muur van zijn gebouw.

‘Ik hoop voor jou dat dat niet mijn tomaten zijn.’

Ze trok haar hand terug en smeerde hem af aan haar vuile spijkerbroek. Ze voelde haar hoofd gloeien van de warmte en haar hart onregelmatig kloppen.

Gilles veegde het zweet van zijn bijna kale hoofd en keek haar kwaad aan – zijn standaard gezichtsuitdrukking. ‘Nou?’

‘Dat waren niet jouw tomaten,’ mompelde ze. Wat ook waar was – ze waren theoretisch gezien van haar tot hij ervoor betaald had.

Hij gromde. ‘Dan zal ik maar drie univs inhouden voor het schoonmaken van deze viezigheid. Als je klaar bent met tomaten smijten, kun je jezelf er dan misschien toe brengen de spullen naar binnen te dragen? Ik serveer al twee dagen slappe sla.’

Hij dook terug de herberg in en liet de deur openstaan. Het geluid van borden en gelach kwam haar tegemoet in de steeg, en het klonk bizar gewoon.

Scarlets wereld stortte in, maar niemand leek er iets van te merken. Haar oma was verdwenen en dat interesseerde helemaal niemand.

Ze draaide zich terug naar het luik en pakte het krat met tomaten vast aan de zijkanten. Ze wachtte tot haar hart ophield met als een gek te bonzen. De woorden van de comm beheersten haar gedachten nog steeds, maar minder hevig dan daarnet. De eerste vlaag van woede sijpelde weg, net als het tomatensap op de muur.

Zodra het lukte in te ademen zonder dat haar longen verkrampten, stapelde ze het krat boven op de aardappels en tilde ze samen uit het schip.

De kokshulpen negeerden Scarlet terwijl ze hun spetterende

braadpannen ontweek en zich een weg baande naar de koele opslagruimte. Ze schoof haar kratten op de planken met daarop de aanduidingen die in de afgelopen jaren tientallen keren met een dikke stift waren aangebracht, doorgekrast en er opnieuw bij waren gekalkt.

‘Bonjour, mijn lieve Scarlet!’

Scarlet draaide zich om en veegde haar haar uit haar plakkerige nek.

Émilie straalde naar haar vanuit de deuropening en in haar ogen fonkelde een geheim, maar ze deinsde een beetje achteruit toen ze Scarlets blik zag. ‘Wat...?’

‘Ik wil er niet over praten.’ Ze glipte langs de serveerster terug de keuken in, maar Émilie maakte een afwijzend keelgeluidje en trippelde achter haar aan.

‘Dan zeg je niks. Ik ben allang blij dat je er bent,’ zei ze en ze greep Scarlets elleboog vast terwijl ze de steeg in doken. ‘Want hij is er weer.’ In contrast met de engelachtige blonde krullen die rond Émilies gezicht hingen, verraadde haar grijns dat er in haar hoofd veel minder onschuldige gedachten speelden.

Scarlet maakte zich los en pakte een bak met pastinaken en radijsjes die ze aan de serveerster overhandigde. Ze reageerde niet, want op dit moment kon het haar geen moer schelen wie ‘hij’ was en waarom het uitmaakte dat hij er wéér was. ‘Wat leuk,’ zei ze en ze vulde een mandje met rode uien.

‘Je bent het vergeten, hè? Toe nou, Scar, de straatvechter over wie ik je de vorige keer heb... O, misschien was dat wel Sophia.’

‘De stráátvechter?’ Scarlet kneep haar ogen dicht en voelde een beginnende hoofdpijn tegen haar voorhoofd bonken. ‘Meen je dat nou, Em?’

‘Doe niet zo! Hij is lief! En hij komt hier de hele week al bijna dagelijks en gaat steeds in mijn deel van het restaurant zitten. Daar moet toch iets achter zitten, denk je niet?’ Toen Scarlet niets zei, zette de serveerster de

bak neer en viste een pakje kauwgum uit de zak van haar schort. ‘Hij is altijd heel stilletjes, heel anders dan Roland en zijn kameraden. Ik denk dat hij verlegen is... en eenzaam.’ Ze stak een kauwgumpje in haar mond en bood Scarlet er ook een aan.

‘Een straatvechter die verlegen overkomt?’ Scarlet maakte een afwijzend gebaar naar de kauwgum. ‘Hoor je wel wat je zegt?’

‘Je moet hem zien om het te begrijpen. Hij heeft van die ogen die je gewoon...’ Émilie wapperde haar hand voor haar gezicht alsof ze op het punt stond flauw te vallen.

‘Émilie!’ Gilles verscheen weer in de deuropening. ‘Klem die klets-kaken op elkaar en kom naar binnen. Tafel vier zoekt je.’ Hij keek nors in Scarlets richting – een stille waarschuwing dat hij nog meer univs zou inhouden als ze niet ophield zijn personeel af te leiden. Daarna verdween hij zonder op antwoord te wachten. Émilie stak haar tong naar hem uit.

Met de mand vol uien tegen haar heup geklemd sloot Scarlet het luik en liep langs de serveerster. ‘Is hij dat, tafel vier?’

‘Nee, hij zit aan tafel negen,’ gromde Émilie en ze pakte de groenten weer op. Terwijl ze de keuken, die vol stoom hing, betraden, hapte Émilie naar lucht. ‘O, ik ben ook zo’n gans! Ik heb je al de hele week een comm willen sturen om te vragen hoe het is met je *grand-mère*. Heb je al iets gehoord?’

Scarlet klemde haar kaken op elkaar. De woorden van de politiecomm zoemden nog door haar hoofd als een zwerm boze bijen: *de zaak is gesloten*.

‘Nee, niks nieuws,’ antwoordde ze en ze liet het gesprek vervolgens verstommen in de chaos van de koks die naar elkaar schreeuwden vanaf hun diverse secties in de keuken.

Émilie volgde haar naar de opslagruimte en zette haar lading neer. Scarlet bekommerde zich om het netjes neerzetten van de manden, voordat de serveerster iets bemoedigends kon zeggen. Émilie kwam met

het geijkte ‘Maak je niet te veel zorgen, Scar. Ze komt wel weer terug,’ voor ze de herberg in liep.

Scarlets kaak begon langzaam zeer te doen van al het geknars met haar tanden. Iedereen sprak over de verdwijning van haar oma alsof ze een zwerfkat was die wel weer thuis zou komen zodra ze honger kreeg. ‘Maak je maar geen zorgen, ze komt wel weer terug.’ Ja, vast.

Ze was nu al bijna twee weken geleden verdwenen. Zomaar, zonder een comm te sturen of afscheid te nemen, zonder enige waarschuwing. Ze had zelfs Scarlets achttiende verjaardag gemist, ook al had ze de ingrediënten voor haar favoriete citroencake al een week eerder in huis gehaald.

Geen van de landarbeiders had haar zien vertrekken. Geen van de androïdearbeiders had iets verdachts gezien of gefilmd. Haar portable scherm had ze achtergelaten, en bevatte geen enkele aanwijzing in de vorm van opgeslagen comms, afspraken in haar agenda of haar Net-geschiedenis. Het was al verdacht genoeg dat ze de handheld had laten liggen. Niemand ging de deur uit zonder.

Maar dat was nog niet het ergste. Niet het achtergelaten scherm, niet de taart die nooit was gebakken.

Want Scarlet had ook de ID-chip van haar grootmoeder gevonden.

Haar ID-chip! Gewikkeld in kaasdoek met rode bloedvlekken erop, achtergelaten als een klein pakketje op het aanrecht in de keuken.

De rechercheur had gezegd dat mensen dat nu eenmaal deden als ze wegliepen en niet gevonden wilden worden – dan verwijderden ze hun ID-chip. Hij had het haar meegedeeld alsof hij daarmee het hele raadsel in één keer had opgelost, maar Scarlet ging ervan uit dat de meeste ontvoerders dat trucje ook kenden.

Twee

Scarlet zag Gilles achter de warmhoudplaat staan, waar hij bechamelsaus op een broodje ham lepelde. Ze liep eromheen en schreeuwde naar hem om zijn aandacht te krijgen. Hij reageerde met een geërgerde blik.

‘Ik ben klaar,’ riep ze en ze keek net zo geërgerd terug. ‘Tek en even voor ontvangst.’

Gilles schepte een stapel frietjes naast het broodje voor hij het bord naar haar toe schoof over de stalen werkbank. ‘Breng dit naar tafel negen, de eerste box, dan zorg ik dat het klaarligt als je terugkomt.’

Scarlet werd nijdig. ‘Ik werk niet voor jou, Gilles.’

‘Wees blij dat ik je niet de steeg in stuur met een borstel en een emmer sop.’ Hij keerde zijn rug naar haar toe. Zijn witte shirt was geel van de zweetvlekken die er door de jaren heen in waren achtergebleven.

Scarlets vingers jeukten toen ze zich voorstelde hoe ze het broodje naar zijn achterhoofd zou smijten en zou kijken of dat beter voelde dan de tomaten, maar even vlug drong het strenge gezicht van haar oma door in de dagdroom. Wat zou ze teleurgesteld zijn als ze terugkeerde naar huis om erachter te komen dat Scarlet een van hun trouwste klanten had verloren dankzij een driftbui.

Ze pakte het bord en stormde de keuken uit, maar zodra de deuren achter haar dicht zwiecten, werd ze bijna omvergelopen door een kelner. De Rieux Taverne was geen fijne plek; de vloeren plakten, het meubilair bestond uit niet bij elkaar passende goedkope tafels en stoelen, en het stonk er naar vet. Maar in dit dorp waar drinken en roddelen het favoriete tijdverdrijf waren, was het er toch altijd druk. Vooral op zondag, wanneer de landarbeiders uit de buurt hun werk voor vierentwintig uur achter zich konden laten.

Scarlet wachtte tot er ruimte was om door de menigte te lopen en haar aandacht viel op de netschermen achter de bar. Alle drie toonden ze de nieuwsbeelden die het Net sinds gisteravond overspoelden. Iedereen had het over het jaarlijkse bal in het Oosterse Keizerrijk, waarbij de koningin van Luna als eregast aanwezig was en een cyborgmeisje het feest had weten binnen te dringen. Ze had een paar kroonluchters laten exploderen en geprobeerd de koningin te vermoorden... of misschien had ze wel geprobeerd de zojuist gekroonde keizer te doden. Iedereen leek er een eigen theorie over te hebben. Het stilstaande beeld op de schermen toonde een close-up van een meisje met vieze vlekken op haar gezicht en vochtige plukken haar die uit een slordige paardenstaart piekten. Het was een raadsel hoe zij zich toegang tot het keizerlijke bal had weten te verschaffen.

‘Ze hadden haar uit haar lijden moeten verlossen toen ze van die trap viel,’ merkte Roland op, een van de vaste klanten van de herberg, die eruitzag alsof hij al sinds het middaguur aan de bar hing. Hij stak een vinger uit naar het scherm en deed alsof hij een pistool afschoot. ‘Ik zou meteen een kogel door haar kop gejaagd hebben. Opgeruimd staat netjes.’

Toen er een instemmend geroezemoes opsteeg van de andere klanten, rolde Scarlet vol afkeer met haar ogen en ze baande zich een weg naar de eerste box.

Ze herkende Émilies knappe straatvechter meteen, deels aan de

verzameling littekens en blauwe plekken op zijn olijkleurige huid, maar vooral doordat hij de enige vreemdeling was in de herberg. Hij zag er een stuk onverzorgder uit dan ze verwacht had na Émilies introductie, met zijn haar dat in warrige plukken alle kanten op stak en een verse blauwe plek rond een van zijn ogen. Onder de tafel zag ze zijn benen wiebelen alsof hij een opgedraaid opwindspeeltje was.

Voor hem stonden al drie borden, leeg op een paar druppels vet, wat eiersalade en onaangeraakte plakjes tomaat en sla na.

Ze besepte pas dat ze naar hem stond te staren toen hij opkeek en zijn blik de hare ontmoette. Zijn ogen waren onnatuurlijk groen, als zure druiven die nog aan de ranken hangen. Scarlets grip op het bord verstevigde, maar ze begreep Émilies katzwijn meteen. ‘Hij heeft van die ogen...’ had ze gezegd.

Ze vervolgde haar weg tussen de mensen door en zette het broodje op tafel. ‘U had een croque monsieur besteld?’

‘Dank je.’ Zijn stem verraste haar, niet door hard of ruig te klinken zoals ze had verwacht, maar juist heel zacht en aarzelend.

Misschien had Émilie toch gelijk. Misschien was hij wel verlegen.

‘Weet je zeker dat je niet liever meteen het hele varken wilt hebben?’ vroeg ze terwijl ze de drie borden op elkaar stapelde. ‘Dan hoeven de serveersters niet elke keer voor je naar de keuken te rennen.’

Zijn ogen werden groot en eventjes dacht Scarlet dat hij zou vragen of dat inderdaad zou kunnen, maar algauw richtte hij zijn blik weer op zijn broodje. ‘Jullie hebben hier lekker eten.’

Ze slikte een spottende opmerking in. ‘Lekker eten’ en ‘Rieux Taveerne’ waren twee termen die normaal gesproken niet in één zin gebruikt werden. ‘Je zult wel honger krijgen van het vechten.’

Hij gaf geen antwoord. Zijn vingers speelden met het rietje in zijn glas en Scarlet zag dat de tafel begon te trillen omdat hij zijn benen niet stil kon houden.

‘Nou ja, eet smakelijk,’ zei ze en ze tilde de borden op. Ze wachtte even

en hield ze vervolgens naar hem toe. ‘Weet je zeker dat je de tomaten niet wilt? Die zijn het lekkerst, en ze komen uit mijn eigen tuin. De sla ook, trouwens, maar die was niet zo slap toen hij werd geoogst. Laat de sla maar liggen, die wil je niet. Maar de tomaten?’

Er verdween een beetje spanning uit het gezicht van de straatvechter. ‘Ik heb ze nooit eerder gegeten.’

Scarlet trok een wenkbrauw op. ‘Nooit?’

Na een moment van aarzeling liet hij zijn glas los en pakte de twee schijfjes tomaat van het bord. Hij stopte ze in zijn mond.

Tijdens het kauwen hield hij opeens op en hij leek even goed na te denken, zijn blik op oneindig, voor hij de schijfjes doorslikte. ‘Anders dan ik had gedacht,’ zei hij en hij keek haar weer aan. ‘Maar niet vreselijk. Ik zou er graag nog een paar bestellen als dat mag?’

Scarlet moest de borden recht houden om het botermes niet op de grond te laten vallen. ‘Weet je, ik werk hier helemaal niet en...’

‘Daar komt het!’ riep iemand vlak bij de bar, wat een enthousiast gemompel door de herberg liet gaan. Scarlet wierp een blik op de netschermen. Ze lieten een prachtige tuin zien vol met bamboe en lelies, glinsterend na een recente regenbui. De rode warmte van het bal ontsnapte langs een brede trap naar buiten. De beveiligingscamera hing boven de deur en was gericht op de lange schaduwen die tot op het pad vielen. Het was er prachtig. Rustgevend.

‘Tien univs dat er nu een meisje een voet verliest op die trap!’ riep iemand, wat een hoop geschater uitlokte rond de bar. ‘Wil iemand die weddenschap aangaan? Kom nou, hoe groot is die kans?’

Even later verscheen het cyborgmeisje in beeld. Ze sprintte door de deuropening naar buiten, de trap af en verstoorde de rust van de tuin met haar wapperende zilverkleurige jurk. Scarlet hield haar adem in en verstijfde toen het meisje struikelde en viel, ook al wist ze dat het zou gebeuren. Het meisje kwam met een smak op de treden terecht en landde ongemakkelijk onder aan de trap, waar ze op haar zij bleef liggen op het

grindpad. Het geluid stond niet aan, maar Scarlet kon zich voorstellen hoe het meisje hijgde terwijl ze zich op haar rug rolde en omhoogstaalde naar de deuropening. Er vielen schaduwen over de trap en een aantal onherkenbare figuren verscheen vlak boven haar.

Ze had het verhaal al tientallen keren gehoord en Scarlets blik zocht naar de losse voet die op de trap was achtergebleven. Het licht uit de balzaal weerkaatste in het metaal. Daar stond de cyborgvoet van het meisje.

‘Ze zeggen dat die daar links de koningin is,’ zei Émilie. Scarlet schrok; ze had de serveerster niet horen aankomen.

De prins – nee, wacht, de keizer – liep langzaam de treden af en bukte zich om de voet op te rapen. Het meisje greep naar de zoom van haar jurk en trok hem omlaag over haar kuit, maar ze kon de sprietige snoertjes die uit haar metalen stomp staken niet verbergen.

Scarlet kende de geruchten. Het was niet alleen bevestigd dat het meisje een Lunar was – een illegale vluchteling en een gevaar voor de maatschappij op Aarde – maar het zou haar zelfs gelukt zijn keizer Kai te hersenspoelen. Sommigen geloofden dat het haar om macht ging, anderen om rijkdom. Sommigen dachten dat het haar bedoeling was de oorlog te beginnen waar al zo lang mee werd bedreigd. Maar wat de bedoelingen van het meisje ook geweest mochten zijn, Scarlet had hoe dan ook een beetje medelijden met haar. Ze was nog maar een tiener, jonger dan Scarlet zelfs, en ze zag er zo ontzettend zielig uit daar onder aan die trap.

‘Wat zei je ook alweer over haar uit haar lijden verlossen?’ vroeg een van de mannen aan de bar.

Roland stak zijn vinger uit naar het scherm. ‘Precies. Ik heb mijn hele leven nog nooit zoiets walgelijks gezien.’

Aan het einde van de bar leunde iemand naar voren, zodat hij om de andere klanten heen naar Roland kon kijken. ‘Ik ben het daar niet helemaal mee eens. Ik vind haar wel schattig, zogenaamd helemaal hulpeloos en onschuldig. Misschien kunnen ze haar naar mij sturen in plaats van terug naar de Maan?’

Als antwoord klonk er bulderend gelach. Roland sloeg met zijn vlakke hand op de bar en liet een schaaltje mosterd dansen. ‘Ja, dat metalen been van haar is vast heel fijn in je bed!’

‘Hork,’ mompelde Scarlet, maar haar opmerking ging verloren in al het ruwe geschater.

‘Ik wil best proberen haar wat op te warmen, hoor!’ riep een nieuwe stem en weer rammelden de tafels vol plezier en gejoel.

Scarlet voelde opnieuw een vlaag van woede opkomen en zette de stapel borden met een klap terug op de tafel in de box. Ze had ze bijna gewoon laten vallen. De geschrokken reacties om haar heen negerend, baande ze zich een weg dwars door de menigte heen en liep om naar de achterzijde van de bar.

De verbijsterde barman keek toe hoe Scarlet een paar flessen drank opzijschoof en op de toog klom die langs de hele muur doorliep. Ze stak haar hand omhoog, opende een paneel in de muur vlak onder een plank vol cognacglazen en trok de netlinkkabel eruit. De drie schermen werden meteen zwart. De paleistuin en het cyborgmeisje waren verdwenen.

Rondom haar steeg een luid protest op.

Scarlet draaide zich met een ruk naar hen om en schopte daarbij per ongeluk een fles wijn van de bar. Het glas versplinterde op de vloer, maar dat hoorde Scarlet nauwelijks terwijl ze met de kabel naar de woedende mensen zwaaide. ‘Jullie moeten eens wat meer respect tonen! Dat meisje wordt geëxecuteerd!’

‘Dat meisje is een Lunar!’ riep iemand terug. ‘Ze hoort ook geëxecuteerd te worden!’

Die gedachte kreeg bijval in de vorm van hevig geknik en een broodkorst die door iemand tegen Scarlets schouder werd gesmeten. Scarlet zette haar handen in haar zij. ‘Ze is pas zestien.’

Meteen ontstond er een heftige discussie waarbij zowel mannen als vrouwen overeind kwamen en begonnen te schreeuwen over Lunars en

het Kwaad en ‘Dat meisje heeft geprobeerd een van de leiders van de Unie te vermoorden!’

‘Hé, hé, laten we allemaal even kalm blijven en Scarlet met rust laten!’ riep Roland, zijn zelfvertrouwen vergroot door alle whisky die hij gedronken had. Hij stak zijn handen op naar de dringende menigte. ‘We weten allemaal dat haar familie een tikkie gestoord is. Eerst gaat dat oude vrouwtje ervandoor, en nu verdedigt Scarlet de rechten van een Lunar!’

Er klonk luid gelach en gejoel maar daarbovenuit hoorde Scarlet het geluid van haar eigen kolkende bloed. Zonder enig idee hoe ze van de bar af was gekomen, stond ze opeens halverwege. Glazen en flessen vielen kapot op de vloer. Haar vuist raakte Rolands oor.

Hij gaf een gil en draaide zich naar haar om. ‘Wat...’

‘Mijn oma is niet gestoord!’ Ze greep hem bij zijn shirt vast. ‘Is dat soms wat je de rechercheur verteld hebt? Toen hij je vragen stelde? Heb je hem verteld dat ze gestoord is?’

‘Natuurlijk heb ik hem verteld dat ze gek is!’ schreeuwde hij en de stank van alcohol wasemde over haar heen. Ze kneep in de stof van zijn shirt tot haar vuist zeer deed. ‘En ik durf te wedden dat ik niet de enige was. Als je kijkt hoe ze zich opsluit in dat oude huis, tegen dieren en androïden praat alsof het mensen zijn en echte mensen wegjaagt met een geweer...’

‘Dat is één keer gebeurd, en dat was een escortverkoper!’

‘Het verbaast mij totaal niet dat oma Benoit ze niet meer allemaal op een rijtje heeft. Volgens mij zat dat er al lang aan te komen.’

Scarlet gaf Roland een flinke duw. Hij struikelde achterover tegen Émilie aan, die had geprobeerd tussenbeide te komen. Émilie gilde en viel naar achteren tegen een tafel, in de hoop te voorkomen dat Roland haar zou verpletteren.

Roland hervond zijn evenwicht en het was alsof hij niet kon kiezen tussen zelfgenoegzaam grijnzen of snauwen. ‘Ik zou maar voorzichtig

zijn als ik jou was, Scar, anders eindig jij net zo als dat oude...'

Tafelpoten piepten over de vloertegels en in een oogwenk had de straatvechter een hand om Rolands nek geklemd. Hij tilde hem zo van de vloer.

Opeens was het doodstil in de herberg. De vechter trok zich er niets van aan en hield Roland in de lucht alsof hij niet meer was dan een pop. Hij negeerde zijn kokhalsgeluiden.

Scarlet staaarde hem met open mond aan en voelde de rand van de toog in haar buik drukken.

'Volgts mij moet je haar je verontschuldigen aanbieden,' sprak de vechter op zijn kalme, vlakke toon.

Er ontsnapte Roland een gorgelend geluid. Zijn voeten schopten wild, op zoek naar de grond.

'Hé, laat hem los!' riep een man die van zijn barkruk sprong. 'Je vermoordt hem nog!' Hij pakte de vuist van de vechter vast, maar het was alsof hij in een massief stuk ijzer probeerde te knijpen. De man liep rood aan, liet los en wilde uithalen voor een stomp, maar zodra hij met zijn arm zwaaide, ging de vrije hand van de straatvechter omhoog om de klap te blokkeren.

Scarlet wankelde bij de bar vandaan en haar oog viel toevallig op een tatoeage met een onbegrijpelijke combinatie letters en cijfers die de onderarm van de vechter sierde. LSOP962.

De vechter leek nog steeds kwaad, maar er was nu ook wat pret in zijn uitdrukking te ontdekken, alsof hij zich zojuist de regels van een spelletje herinnerde. Hij zette Roland met zijn voeten terug op de vloer en liet tegelijkertijd zowel hem als de vuist van de andere man los.

Roland moest zich aan een kruk staande houden. 'Wat is jouw probleem?' wist hij kuchend uit te brengen, wrijvend over zijn hals. 'Ben je een of andere idioot uit de stad of zo?'

'Je was onbeleefd.'

'Onbelééfd?' tierde Roland. 'Je probeerde me te vermoorden!'

Gilles stormde de keuken uit en duwde de twee klapdeuren open. 'Wat is hier aan de hand?'

'Deze gozer probeert een gevecht uit te lokken,' zei een van de stamgasten.

'En Scarlet heeft de schermen kapotgemaakt!'

'Ze zijn niet kapot, jij achterlijke idioot!' riep Scarlet terug, al wist ze niet wie het had gezegd.

Gilles bekeek de zwarte schermen, zag Roland nog over zijn hals wrijven en gebroken flessen en glazen op de vochtige vloer liggen. Hij keek de straatvechter woedend aan. 'Jij,' zei hij wijzend naar hem. 'Verdwijn uit mijn restaurant.'

Scarlets maag verkrampde. 'Hij heeft helemaal niks...'

'Hou jij je er nou maar buiten, Scarlet. Hoeveel schade had je vandaag nog willen aanrichten? Wil je soms een klant verliezen?'

Ze was kwaad en haar wangen gloeiden. 'Misschien neem ik de levering wel weer mee en dan zien we vanzelf wat jouw klanten ervan vinden om vanaf nu bedorven groenten te eten.'

Gilles liep om de bar heen en trok de kabel uit Scarlets hand. 'Denk je echt dat jullie de enige boerderij in Frankrijk zijn? Echt hoor, Scar, ik bestel alleen maar bij jullie omdat ik er anders van langs zou krijgen van je grootmoeder!'

Scarlet tuitte haar lippen en hield zich in om niet gefrustreerd te roepen dat haar grootmoeder er nou eenmaal niet meer was, dus dat hij zijn spullen net zo goed ergens anders vandaan kon halen als hij dat zo graag wilde.

Gilles richtte zijn aandacht weer op de straatvechter. 'Ik zei: verdwijn!'

De man negeerde hem en stak een hand uit naar Émilie, die nog steeds half over een tafel heen lag. Haar wangen waren rood en haar rok was drijfnat van het bier, maar haar ogen straalden verliefd terwijl ze zich overeind liet helpen.

‘Dank je wel,’ fluisterde ze, wat verbazingwekkend goed hoorbaar was in de vreemde stilte.

Uiteindelijk keek de vechter Gilles aan. ‘Ik zal vertrekken, maar ik heb mijn maaltijd nog niet afgerekend.’ Hij aarzelde. ‘Ik kan ook betalen voor de kapotte glazen.’

Scarlet knipperde. ‘Wat?’

‘Ik hoef jouw geld niet!’ schreeuwde Gilles beledigd, wat Scarlet nog meer verbaasde, want zij wist niet beter of Gilles klaagde altijd over geld en hoe verrekte duur zijn leveranciers waren. ‘Ik wil dat je uit mijn restaurant verdwijnt.’

De lichte ogen van de vechter zochten Scarlet en eventjes voelde het alsof er iets tussen hen klikte.

Allebei verschoppelingen, allebei ongewenst. Gestoord.

Met een bonzend hart drukte ze die gedachte weer weg. Deze man zorgde gegarandeerd voor problemen. Hij vocht met anderen om zijn brood te verdienen, of misschien zelfs voor de lol. Ze wist niet goed welke van de twee erger was.

De straatvechter draaide zich om en gaf een hoofdknik die bijna een verontschuldiging leek te zijn, voor hij naar de uitgang schuifelde. Terwijl hij langs haar liep, vond ze dat hij, ondanks alle bewijzen van zijn gewelddadige aard, nu even dreigend overkwam als een terechtgevozen hond.

Drie

Scarlet trok het krat met de aardappels van de onderste plank en liet het met een doffe klap op de grond vallen voor ze de tomaten erbovenop zette. De uien en rapen pasten er nog naast. Ze zou nu weer twee keer naar haar schip moeten lopen en dat maakte haar kwader dan de rest bij elkaar. Het was niet bepaald een waardig vertrek.

Ze pakte de handgrepen van het onderste krat beet en hees de stapel van de grond.

‘Wat ben je nu weer aan het doen?’ vroeg Gilles vanuit de deuropening met een theedoek over een van zijn schouders geslagen.

‘Ik neem dit weer mee.’

Gilles slaakte een zucht en leunde tegen de muur aan. ‘Scar, ik meende niet wat ik daarnet allemaal zei.’

‘En dat moet ik geloven?’

‘Luister, ik mag jouw grootmoeder graag, en jou ook. Ja, zij rekt te veel en jij bent af en toe een lastpak en jullie zijn allebei een beetje gestoord...’ Hij hield twee handen verdedigend omhoog toen hij Scarlet nijdig zag worden. ‘Hé, jij bent degene die op de bar klom en een preek afstak, dus probeer het eens te ontkennen.’

Ze trok haar neus op naar hem.

‘Maar waar het om gaat is dat jouw grand-mère een goede boerderij runt en dat jullie nog steeds ieder jaar de beste tomaten kweken in heel Frankrijk. Ik wil graag klant blijven.’

Scarlet hield de kratten scheef zodat de glimmend rode bollen heen en weer rolden en tegen elkaar botsten.

‘Zet ze nou terug, Scar. Ik heb al getekend voor de levering en de betaling.’

Hij liep weg voor Scarlet de kans kreeg nog een keer uit haar slof te schieten.

Ze blies een krul van haar rode haar uit haar gezicht, zette de kratten neer en duwde de aardappels met haar voet onder de plank. Ze hoorde de koks grinniken over de commotie in de herberg. De serveersters hadden het verhaal doorverteld en het had nu al legendarische proporties aangenomen. Volgens de koks had de straatvechter een fles op Rolands hoofd kapotgeslagen, waardoor hij bewusteloos was neergevallen en in zijn val een stoel had verbrijzeld. Als Émilie hem niet tot bedaren had weten te brengen met een van haar prachtige glimlachjes, zou hij Gilles ook tegen de grond hebben gekregen.

Scarlet voelde er weinig voor om het verhaal te verbeteren en veegde haar handen af aan haar spijkerbroek voor ze weer de keuken in liep. De sfeer tussen haar en het personeel van de herberg was kil terwijl ze naar de scanner bij de achterdeur liep. Gilles was nergens meer te bekennen en Émilies gegiechel vanuit het restaurant was nog duidelijk te horen. Scarlet hoopte maar dat ze zich de afgewende blikken verbeeldde. Ze vroeg zich af hoe snel de geruchten zich door het dorp zouden verspreiden: Scarlet Benoit verdedigde de cyborg! De Lunar! Ze heeft ze blijkbaar net zomin op een rijtje als... als haar...

Ze bewoog haar pols langs de verouderde scanner. Uit gewoonte controleerde ze de bestelling die op het scherm verscheen, om er zeker van te zijn dat Gilles haar niet te weinig had betaald, zoals hij wel

vaker probeerde. Ze zag dat hij inderdaad drie univs had ingehouden voor de tot moes gesmeten tomaten. Er stond: 687U GESTORT OP REKENING LEVERANCIER: BENOIT BOERDERIJ EN TUINDERIJ.

Ze vertrok via de achterdeur zonder gedag te zeggen.

Het was nog warm van de namiddagzon, maar de schaduwen in de steeg waren verfrissend vergeleken met de broeierige hitte in de keuken en Scarlet moest even afkoelen nadat ze de kratten achter in haar schip had verplaatst. Ze liep achter op schema; het zou laat worden voor ze vanavond thuiskwam. Ze zou morgen extra vroeg opstaan om naar het politiebureau in Toulouse te gaan, anders ging er weer een hele dag voorbij waarop niemand iets deed om haar grootmoeder te vinden.

Twee weken. Twee hele weken waarin haar oma spoorloos was, en helemaal alleen. Hulpeloos. Vergeten. Misschien... misschien zelfs dood. Misschien gekidnapt en vermoord en ergens in een donkere, natte greppel gedumpt, en waarom? Waaromwaaromwaarom?

Tranen van frustratie vertroebelden haar blik, maar ze knipperde ze weg. Ze klapte het luik dicht, liep om het schip heen naar de voorkant en bleef als aan de grond genageld staan.

Daar stond de straatvechter, met zijn rug tegen de stenen muur geleund. Hij hield haar in de gaten.

Ze was zo verrast dat een van de warme tranen wist te ontsnappen. Ze veegde hem weg voor hij halverwege haar wang was gerold en beantwoordde de starende blik terwijl ze probeerde in te schatten of zijn houding wel of niet dreigend was. Hij stond zo'n tien passen van de neus van haar schip vandaan en maakte eerder een aarzelende dan een gevaarlijke indruk. Maar goed, hij had er ook totaal niet gevaarlijk uitgezien toen hij Roland bijna wurgde.

'Ik wilde zeker weten dat alles goed was met je,' zei hij, zijn stem zo zacht dat die bijna verloren ging in het geroezemoes vanuit de herberg.

Ze spreidde haar vingers tegen de achterkant van haar schip en

ergerde zich eraan dat ze zenuwachtig was, terwijl ze maar niet kon besluiten of ze zich bang of geveleid moest voelen.

‘Het gaat beter met mij dan met Roland,’ antwoordde ze. ‘Er verschenen al blauwe plekken in zijn hals toen ik wegging.’

Zijn ogen schoten in de richting van de deur naar de keuken. ‘Hij had veel erger verdiend.’

Daar had ze om kunnen glimlachen, als ze nog energie over had gehad na het inhouden van alle woede en frustratie die ze die middag had opgebouwd. ‘Ik had liever gezien dat je je er helemaal niet mee bemoeide. Ik had alles onder controle.’

‘Ongetwijfeld.’ Hij tuurde naar haar alsof hij een raadsel probeerde op te lossen. ‘Maar ik was bang dat je dat pistool zou trekken en een dergelijke actie zou je beslist geen goed gedaan hebben. Wat die reputatie van gestoord zijn betreft, bedoel ik.’

Scarlet voelde haar nekharen kriebelen en haar hand gleed instinctief naar haar onderrug, waar een klein pistool warm tegen haar huid drukte. Haar oma had het haar gegeven op haar elfde verjaardag met de paranoïde waarschuwing: ‘Je weet immers maar nooit wanneer een vreemde je wil meenemen zonder dat jij dat wilt.’ Ze had haar geleerd hoe ze het moest gebruiken en Scarlet was sindsdien nooit meer zonder het pistool van huis gegaan, hoe belachelijk en onnodig het ook leek.

Het was nu zeven jaar later en ze wist zeker dat nog nooit iemand het pistool had opgemerkt dat verborgen zat onder haar gebruikelijke rode hoodie. Tot vandaag.

‘Hoe wist je dat?’

Hij haalde zijn schouders op, althans dat was de bedoeling, maar de beweging was veel te gespannen en schokkerig. ‘Ik zag de kolf toen je op de bar klom.’

Scarlet trok haar sweatshirt net ver genoeg omhoog om het pistool uit haar broeksband te kunnen trekken. Ze probeerde diep in te ademen om te kalmeren, maar de lucht stonk naar uien en het afval dat in de steeg stond.

‘Bedankt voor de bezorgdheid, maar het gaat prima. Ik moet gaan... ik loop achter met bestellingen... en met álles.’ Ze deed een stap naar de deur van de cockpit toe.

‘Heb je nog meer tomaten?’

Ze bleef staan.

De vechter dook verder de schaduwen in en keek haar schaapachtig aan. ‘Ik heb nog steeds een beetje honger,’ mompelde hij.

Scarlet dacht even dat ze het vruchtvlees van de tomaten op de muur achter zich kon ruiken.

‘Ik kan ervoor betalen,’ voegde hij er vlug aan toe.

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, dat zit wel goed. We hebben er genoeg.’ Ze schuifelde naar achteren zonder hem uit het oog te verliezen en opende het luik. Ze pakte een tomaat en een bos kromme wortels. ‘Hier, deze zijn ook lekker om rauw te eten,’ zei ze en ze gooide ze naar hem toe.

Met gemak ving hij ze op; de tomaat verdween in zijn enorme vuist en zijn andere hand hield de wortels vast bij hun kantachtige loof. Hij bestudeerde ze van alle kanten. ‘Wat is dit?’

Een verbaasd lachje ontglimpte haar. ‘Meen je dat nou? Dat zijn wortels.’

Weer leek hij zich maar al te pijnlijk bewust van het feit dat hij iets vreemds had gezegd. Hij trok zijn schouders op in een poging zichzelf kleiner te maken. ‘Dank je.’

‘Je moeder heeft je vast nooit al je groenten laten opeten, hè?’

Hun blikken kruisten en meteen voelde het zeer ongemakkelijk. Binnen in de herberg hoorde ze iets breken, waardoor Scarlet schrok. Vlak erna was er een bulderend gelach te horen.

‘Laat maar. Ze zijn heerlijk, je zult ze lekker vinden.’ Ze klapte het luik dicht, liep weer rond het schip naar voren en haalde haar ID-chip langs de scanner. De opengaande deur vormde een barricade tussen hen en de grote koplampen gingen aan. Het licht accentueerde de blauwe plek rond het oog van de vechter, waardoor die nog donkerder leek. De man dook ineens als een crimineel in een schijnwerper.

‘Ik vroeg me af of je misschien een landarbeider nodig had?’ zei hij. Zijn woorden liepen in elkaar over, zo gehaast probeerde hij te praten.

Scarlet aarzelde en begreep opeens waarom hij op haar had staan wachten, waarom hij tijd probeerde te rekken. Ze bekeek zijn brede schouders en gespierde armen. Hij was gemaakt voor zwaar werk. ‘Ben je op zoek naar werk?’

Hij begon te glimlachen en het zag er gevaarlijk ondeugend uit. ‘Het geld van de gevechten is niet slecht, maar het is niet de beste carrière. Ik dacht dat je me misschien in eten kon betalen.’

Ze lachte. ‘Ik heb daar binnen een idee gekregen van jouw eetlust – straks kleed je me tot op m’n hemd uit.’ Zodra ze dat gezegd had, bloosde ze – waarschijnlijk zag hij haar al voor zich, uitgekleed en wel. Maar tot haar verbazing zag ze dat zijn gezicht kalm en neutraal bleef en ze haastte zich om de stilte op te vullen voor zijn verbeelding alsnog op gang kwam. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

Weer die schokkerige schouderophaling. ‘Bij de gevechten noemen ze me Wolf.’

‘Wolf? Goh, wat... roofdierachtig.’

Hij knikte volkomen ernstig.

Scarlet slikte haar grijns in. ‘Misschien kun je “straatvechter” maar beter van je cv schrappen.’

Hij krabde aan zijn elleboog, waar de vreemde tatoeage nauwelijks zichtbaar was in het duister, en ze dacht even dat ze hem in verlegenheid had gebracht. Misschien was Wolf wel een dierbaar koosnaampje.

‘Ze noemen mij Scarlet.’

Zijn uitdrukking werd vriendelijker.

Scarlet legde haar arm op de rand van haar deur en steunde haar kin erop. Ze merkte dat ze een beetje ontgooide tegenover deze vreemde, dit buitenbeentje. De straatvechter met de zachte stem.

Ergens in haar achterhoofd hoorde ze een waarschuwing. Ze verspilde kostbare tijd. Haar grootmoeder was spoorloos verdwenen en was

ergens alleen, angstig. Misschien wel dood in een greppel.

Scarlet pakte haar deur steviger vast. ‘Het spijt me echt, maar we hebben al een complete ploeg. Ik heb geen arbeiders meer nodig.’

De fonkeling verdween uit zijn ogen en meteen leek hij zich weer ongemakkelijk te voelen. Opgelaten. ‘Ik begrijp het. Bedankt voor het voedsel.’ Hij schopte tegen de stok van een afgestoken vuurpijl op de stoep – een overblijfsel van het Vredesfestival gisteravond.

‘Je kunt beter naar Toulouse gaan, of zelfs naar Parijs. Er zijn meer banen in de grote steden en mensen hier in de buurt hebben het niet zo op vreemden, zoals je misschien gemerkt hebt.’

Hij hield zijn hoofd schuin, zodat zijn smaragdgroene ogen nog lichter leken in de schijnwerpers van het schip, en leek geamuseerd. ‘Bedankt voor de tip.’

Scarlet draaide zich om en liet zich in de pilotenstoel zakken.

Wolf schoof dichter naar de muur terwijl ze de motor startte. ‘Als je je bedenkt en toch hulp kunt gebruiken, dan kun je me bijna elke avond vinden in het verlaten huis van de Morels. Ik ben misschien niet zo geweldig met mensen, maar volgens mij red ik me wel op een boerderij.’ Zijn mondhoeken krulden omhoog van pret. ‘Ik kan het goed vinden met dieren.’

‘O, dat zal best,’ zei Scarlet gemaakt bemoedigend. Ze trok haar deur dicht voor ze mompelde: ‘Welke boerderijdieren zijn nou niet gecharmeerd van een wolf?’